

ENHETENS
TABERNAKEL

*Enhetens
tabernakel*

BAHÁ'U'LLÁHS SVAR
TIL MÁNIKCHÍ ŞÁHIB
OG ANDRE SKRIFTER

Bahá'í
FORLAG

© 2020 Bahá'í Forlag

www.bahaiforlag.no

ISBN 978-82-90224-16-0 (trykt)

ISBN 978-82-90159-99-8 (PDF)

Engelsk originaltittel: The
Tabernacle of Unity © 2006

Bahá'í World Centre

INNHold

	Innledning	i
1	Tavle til Mánikchí Şáhib <i>(Lawḥ-i-Mánikchí-Şáhib)</i>	1
2	Svar på Mánikchí Şáhibs spørsmål, fra en tavle til Mírzá Abu'l-Faḍl	11
3	Tavle om de sju spørsmål <i>(Lawḥ-i-Haft Pursish)</i>	49
4-5	To andre tavler	59
	Noter	71

INNLEDNING

Fra bahá'í-troens fødsel i et underjordisk fangehull i Tíhrán, der dens opphavsmann Bahá'u'lláh ble inne-
spærret i 1852, har den vokst raskt, i stadig videre
sirkler, ut over den sosiale og religiøse ramme som
den hadde sin begynnelse innenfor. Blant de første
utenfor det islamske samfunn som ble tiltrukket til
dens lære og representerte et forvarsel om at men-
nesker av alle trosretninger og opphav ville strømme
inn i dens altomsluttende favn, var tilhengere av
Zarathustra i Persia og India. Til denne gruppen
stilet Bahá'u'lláh en rekke tavler, og flere av disse blir
her for første gang presentert i fullstendig, autorisert
oversettelse.

Blant disse verk inntar Bahá'u'lláhs tavle til
Mánikchí Şáhib en fremtredende plass. Mánikchí
Limjí Hataria (1813–1890), også kjent som Mánikchí
(Manekji) Şáhib, ble født i India av zarathustriske
foreldre. Han var en dyktig diplomat og en hengiven

tilhenger av sine forfedres religion, og i 1854 ble han av parserne i India utpekt som utsending for på deres vegne å hjelpe trosfellene i Iran, som led under Qájár-monarkenes undertrykkende politikk. En tid etter dette fikk han møte Bahá'u'lláh i Bagdad. Selv om han forble tro mot sin zarathustriske religion livet ut, ble han tiltrukket av den nye religionens lære, lot seg bevege av dens tidlige martyrs offer og beundret den hele livet. Flere år etter at de møttes, stilte han Bahá'u'lláh en rekke spørsmål, som førte til åpenbaringen av to tavler av vidtrekkende betydning, hvorav den første ble sendt ham i 1878.

Den første tavlen, kjent som *Lawḥ-i-Mánikchí Şáhib*, berømmes på grunn av sine slående og velkjente passasjer som oppsummerer det universelle preg i Bahá'u'lláhs profetiske budskap. På *Mánikchí Şáhib*s dristige anmodning ble tavlen åpenbart på rent persisk språk. Den besvarer spørsmålene han hadde stilt, og forkynner noen av grunnsetningene i Bahá'u'lláhs tro: "Vær omhyggelig oppmerksomme på behovene i tiden som dere lever i, og la deres overlegninger dreie seg om dens påtrengende behov og fornødenheter." "Vend ansiktet bort fra fremmedhetens mørke mot det strålende lys fra enhetens dagstjerne." "Dere er fruktene på ett tre og bladene på én gren." "Hva som enn fører til at uvitenheten

avtar og kunnskapen øker, er og vil alltid forbli bifalt, slik skaperverkets Herre ser det.”

Som man forstår av innholdet i en annen tavle, var Mánikchí Şáhib ikke helt tilfreds med dette svaret siden han hadde ventet en fyldigere diskusjon av sine spesifikke spørsmål. Bahá'u'lláhs videre svar inngår i en lengre tavle, som ble åpenbart den 14. sha'bán 1299 (1. juli 1882), utformet som å være forfattet av hans amanuensis Mírzá Áqá Ján. Tavlen er stilet til den fremragende lærde bahá'í Abu'l-Faḍl, som på den tid var ansatt som personlig sekretær for Mánikchí Şáhib, men en lengre del av den dreier seg om sistnevntes spørsmål. Bahá'u'lláh sier innledningsvis at denne hadde “unnlatt å vurdere saken nøye, for ellers ville han beredvillig ha medgitt at ikke et eneste punkt ble utelatt,” og han forklarer at med tanke på hva som var klokt, var spørsmålene ikke blitt besvart direkte, men at det likevel ble “avgitt svar i et vidunderlig konsist og klart språk”. Gjennom resten av tavlen blir hvert av Mánikchí Şáhibs spørsmål fortløpende sitert og detaljert besvart, i noen tilfeller slik at spørsmålene knyttes til de universelle prinsipper som den første tavlen fremsatte.

Tavlen er bemerkelsesverdig for sin drøfting av en rekke spørsmål angående læresetninger i

abrahamittiske som ikke-abrahamittiske religioner, slik disse ble forstått av Mánikchí Şáhib, heriblant skaperverkets natur, forbindelsen mellom tro og fornuft, harmoniseringen av forskjellene mellom ulike religioners lover og forordninger, deres respektive krav på å utelukke alle andre, og deres ulike grader av iver etter å ønske andre velkommen inn i sin fold. Bahá'u'lláhs svar understreker det som er riktig og sant i de forskjellige læresetninger og trosoppfatninger som undersøkes, fremfor uten videre å forkaste dem som unøyaktige eller utilstrekkelige.

I tillegg til disse to større verker inkluderes her Lawḥ-i-Haft Pursish (Tavle om de sju spørsmål), stilet til Ustád Javán-Mard, en fremstående tidlig bahá'í fra zarathustrisk bakgrunn og tidligere student under Mánikchí Şáhib, og to andre tavler som også ble åpenbart for troende med samme bakgrunn. Sammen gir disse fem tavlene et glimt av Bahá'u'lláhs kjærlighet overfor og spesielle forhold til tilhengerne av en religion som hadde oppstått flere århundrer tidligere, i samme land som hans egen tro ble født i.

En del av Lawḥ-i-Mánikchí Şáhib og adskillige utdrag fra de andre tavlene var tidligere blitt oversatt av Shoghi Effendi; disse er innpasset i de oversatte tekstene og oppført i appendikset.

Håpet er at utgivelsen av dette bindet vil gjøre det mulig å vinne dypere innsikt i det fundamentale prinsipp om religionens enhet og gi økt kraft til deres innsats som bestreber seg på å fremme forståelsen av det i en tidsalder som trenger denne erkjennelsen stadig mer for hver dag som går.

1

Tavle til Mánikchí Şáhib
(*Lawḥ-i-Mánikchí-Şáhib*)

I DEN ENE SANNE GUDS NAVN

LOVET VÆRE den altoppfattende, den evig forbli- 1.1
vende Herre, som av en duggdråpe fra sin nådes
osean har oppreist tilværelsens firmament, prydet
det med kunnskapens stjerner og gitt mennesket
adgang til innsiktens og forståelsens noble konge-
sete. Denne duggdråpe, som er Guds Opphavsord,
blir undertiden kalt livets vann, ettersom det med
kunnskapens vann beliver dem som er omkommet
i uvitenhetens villmark. Atter kalles det Opphavs-
lyset, et lys født av den guddommelige kunnskaps
sol, ved hvis strålende glans den første ansats til
eksistens ble gjort klar og tydelig. Slike manifes-
tasjoner er uttrykk for nåden fra ham som er den
makeløse, den allvise. Han er det som vet alt og
gir alt. Han er det som er hinsides alt som er blitt
sagt eller hørt. Hans kunnskap vil til alle tider for-
bli over det som menneskets syn og forstand kan
oppfange, og hinsides rekkevidden for menneskers

ord og gjerninger. Tilværelsen selv og alt som er fremkommet fra den, gir veltalende vitnesbyrd om sannheten av dette utsagn.

- 1.2 Det er derfor klart og innlysende at Guds første gave er Ordet, og dets oppdager og mottager er forstandsevnen. Dette Ord er den fremste underviser på tilværelsens skole og åpenbareren av ham som er den allmektige. Alt som sees, er synlig kun ved lyset fra dets visdom. Alt det åpenbare er kun et tegn på dets kunnskap. Alle navn er kun dets navn, og alle tings begynnelse og ende må nødvendigvis bero på det.
- 1.3 Ditt brev har nådd denne verdens fange i hans fengsel. Det brakte glede, styrket vennskapets bånd og fornyet minnet om henfarne dager. Lovet være skaperverkets Herre som begunstiget oss ved at vi møttes i det arabiske land, der vi var på besøk og talte sammen. Det er vårt håp at vårt møte aldri vil bli glemt og ei heller viskes ut fra hjertet av tidens gang, men at vennskapets liflige urter snarere kan spire frem fra den sæd som således er blitt sådd, og for all tid kan forbli friske og grønne å se til for alle.
- 1.4 Angående ditt spørsmål om de himmelske skrifter: Den allvitende lege har fingeren på menneskehetens puls. Han oppdager sykdommen, og i sin ufeilbare visdom foreskriver han legemidlet.

Enhver tidsalder har sitt eget problem, og enhver sjel sin bestemte higen. Det legemiddel som verden behøver i sine nåværende lidelser, kan aldri være det samme som en senere tidsalder kan trenge. Vær omhyggelig oppmerksomme på behovene i tiden som dere lever i, og la deres overlegninger dreie seg om dens påtrengende behov og fornødenheter.

Vi kan godt fornemme hvordan hele menneskeslekten er omringet av store, av uberegnelige lidelser. Vi ser den vansmekte på sitt sykeleie, hardt prøvet og uten forhåpninger. De som er drukne av innbilskhet, har stilt seg mellom den og den guddommelige og ufeilbarlige lege. Vær vitne til hvordan de har viklet alle mennesker, seg selv innbefattet, inn i sine påfunns garn. De er ute av stand til å oppdage sykdommens årsak og har heller intet kjennskap til legemidlet. De har oppfattet det rette som krocket og har innbilt seg at deres venn er en fiende. 1.5

Vend deres ører til denne fanges søte melodi. Stå opp, og oppløft deres røst, så de som er i dyp søvn, kanskje kan bli vekket. Si: O dere som er som døde! Den guddommelige gavmildhets hånd tilbyr dere livets vann. Skynd dere og drikk dere utørste. Den som er gjenfødt på denne dag, skal aldri dø. Den som forblir død, skal aldri leve. 1.6

- 1.7 Du har skrevet angående språk. Både arabisk og persisk er prisverdige. Det som ønskes av et språk, er at det formidler talerens hensikt, og begge språk kan tjene dette formål. Og siden den guddommelige kunnskaps sol har steget opp på Persias firmament, fortjener dette tungemål enhver lovprisning.
- 1.8 O venn! Da Opphavsordet viste seg blant mennesker i disse siste dager, gjenkjente et antall himmelske sjeler den elskedes røst og ga det sin troskap, mens andre, som fant at noens gjerninger avvek fra deres ord, forble langt borte fra strålene som spredte seg fra den guddommelige kunnskaps sol.
- 1.9 Si: O støvets barn! Han som er renhetens ånd, sier: Hva som enn vil rense dere for besudling på denne herlige dag og sikre dere fred og sinnsro, det er virkelig den strake sti, den sti som leder til meg. Å bli renset for besudling er å bli renset for det som er skadelig for mennesket og forringer dets høye stade – som blant annet er å sette utilbørlig pris på egne ord og gjerninger, hvor verdige de enn måtte være. Sann fred og sinnsro vil kun bli en realitet når enhver sjel er blitt en som ønsker det gode for hele menneskeheten. Han som er den allvitende, vitner for meg: Dersom verdens folk skulle fatte den sanne betydning av Guds ord, ville de aldri bli berøvet sin del av hans gavmildhets osea. På sannhetens

firmament har det aldri vært en klarere stjerne enn denne, og det vil det heller aldri bli.

1.10 Dette er den første ytring fra ham som er den allvise: O støvets barn! Vend ansiktet bort fra fremmedhetens mørke til det strålende lys fra enhetens dagstjerne. Dette er det som fremfor alt annet vil gavne jordens folk. O venn! På ytringens tre har det aldri vært og vil heller aldri komme et fagrere løvblad, og i dypet av kunnskapens oseaan vil ingen vidunderligere perle noensinne bli å finne.

1.11 O forståelsens barn! Dersom øyelokket, så tynt som det er, kan hindre menneskets ytre øye i å se verden og alt som i den er, betenk da hva som ville skje om begjærlighetens slør skulle senke seg over dets indre øye. Si: O folk! Griskhetens og misunnelsens mørke fordunkler sjelens glans likesom skyene hindrer solens lys. Skulle noen lytte til denne ytring med et skjønnsomt øre, ville han folde ut løsrivelsens vinger og sveve uanstrengt i den sanne forståelses atmosfære.

1.12 På en tid da mørke hadde omsluttet verden, bruste den guddommelige gunsts oseaan, og hans lys ble åpenbart, så menneskers gjøren og laden kunne bli blottlagt. Dette er sannelig det lys som er blitt forutsagt i de himmelske skrifter. Om så skulle behage den allmektige, ville

alle menneskers hjerter bli rensset og lutret ved hans lødige ytringer, og enhetens lys ville kaste sin glans over enhver sjel og gjenopplive hele jorden.

1.13 O folk! Ord må understøttes av gjerninger, for gjerninger er den sanne prøven på ord. Uten de førstnevnte kan de siste aldri slukke den lengtende sjels tørst, ei heller kan de opplåse synets porter for den blindes øyne. Den himmelske visdoms Herre sier: Et skarpt ord er likesom et sverdstøt; et mildt ord er som melk. Det siste leder menneskenes barn til kunnskap og skjenker dem sann utmerkelse.

1.14 Visdommens tunge forkynter: Den som ikke har meg, er berøvet alle ting. Vend dere bort fra alt som er på jord, og søk ingen annen enn meg. Jeg er visdommens sol og kunnskapens osean. Jeg oppmuntrer de svake og gjenoppliver de døde. Jeg er ledelsens lys som opplyser veien. Jeg er den kongelige falk på den allmektiges arm. Jeg folder ut de slepende vingene på enhver vingebrutt fugl og sender den av sted på dens flukt.

1.15 Den uforlignelige venn sier: Veien til frihet er trukket opp; skynd dere hen til den. Visdommens kildevell flommer over; drikk derav. Si: O dere høyt elskede! Enhetens tabernakel er reist; betrakt ikke hverandre som fremmede. Dere er

fruktene på ett tre og bladene på én gren. Sannelig sier jeg, hva som enn fører til at uvitenheten avtar og kunnskapen øker, er og vil alltid forbli bifalt, slik skaperverkets Herre ser det. Si: O folk! Vandre under rettferdighetens skygge, og søk ly i enhetens tabernakel.

Si: O dere som har øyne til å se med! Fortiden er fremtidens speil. Se inn i det, og lær av det; kanskje kan dere derved bli hjulpet til å gjenkjenne Vennen og ikke vekke hans mishag. Den mest utsøkte frukt på kunnskapens tre er på denne dag det som gavner menneskehetens velferd og trygger dens interesser. 1.16

Si: Tungen er skapt for å vitne om min sannhet; la den ikke besudles av usannferdighet. Hjertet er mitt mysteriums skattkammer; overgi det ikke i de begjærlige lysters hender. Vi vil så gjerne håpe at vi alle på denne strålende morgen, da de skinnende stråler fra den guddommelige kunnskaps sol har omsluttet hele jorden, kan vinne Vennens velbehag og drikke oss tørste av hans gjenkjennelses osea. 1.17

O venn! Ettersom hørende ører sjelden er å finne, har pennen i noen tid forholdt seg taus i sitt tilhold. Sannheten er at forholdene er blitt slik at taushet har fått forrang fremfor tale og er blitt å betrakte som bedre. Si: O folk! Disse ord blir ytret i tilbørlig mål, så den nyfødte kan vokse og trives og det 1.18

sarte skudd kan utvikle seg og skyte i været. Melk bør gis i passende mengde, så verdens barn kan nå modenhetens stade og ha tilhold i enhetens forgård.

1.19 O venn! Vi traff på en ren jordbunn og sådde der den sanne forståelses sæd. La det nå bli sett hva solens stråler vil gjøre – om de vil få sæden til å visne eller å vokse. Si: Ved det overlegne herredømme utøvet av Gud, den allvitende, den uforlignelige, har den guddommelige forståelses lyskilde på denne dag steget opp fra bakenom åndens slør, og fuglene på hver en voll og vang er beruset av kunnskapens vin og opprømt over å komme Vennen i hu. Vel er det med dem som oppdager ham og iler til ham!

Svar på Mánikchí Şáhibs spørsmål,
fra en tavle til Mírzá Abu'l-Faḍl

Med hensyn til det du har skrevet om hans velærverdighet den lærde Şáhîb, Guds nåde være med ham, så er hans holdning og innstilling klar og tydelig, slik det ytterligere bekreftes av det han har sendt. Og når det gjelder hans spørsmål, ble det ikke funnet å være tilrådelig å omtale og besvare hvert av dem enkeltvis, for svaret ville ha kommet i strid med hva som var klokt å gjøre, og ville vært uforenlig med det som er sedvanlig blant folk. I det som ble åpenbart til ære for ham fra den guddommelige gunsts himmel, ble det likevel avgitt svar i et vidunderlig konsist og klart språk. Men det ser ut til at han har unnlatt å vurdere saken nøye, for ellers ville han beredvillig ha medgitt at ikke et eneste punkt ble utelatt, og ville ha utbrutt: "Dette er intet annet enn et klart og avgjørende utsagn!" Hans spørsmål var som følger.

Først: "Medregnet Zarathustra var tallet på Mahábád-profetene tjuette. Hver av dem søkte å opphøye snarere enn å avskaffe de andres religion. Hver enkelt som fremsto, vitnet om at den tidlige

religion og lov var sann og sannferdig, og ytret intet ord om å avskaffe dem. Hver av dem erklærte: 'Vi overbringer en åpenbaring fra Gud som vi gir til hans tjenerne.' Noen av hindu-profetene har imidlertid erklært: 'Vi er Gud selv, og det påhviler hele skaperverket å vise oss troskap. Når enn strid og uenighet viser seg blant menneskene, reiser vi oss for å dempe dette.' Enhver som viste seg, kunngjorde: 'Jeg er den samme som fremsto i begynnelsen.' De senere profeter som David, Abraham, Moses og Jesus bekreftet sannheten av profetene som gikk forut for dem, men sa: 'Slik var loven i fortiden, men på denne dag er loven det som jeg forkynner.' Den arabiske profet har imidlertid sagt: 'Ved at jeg fremsto, har enhver lov vist seg å være dårlig, og ingen lov har gyldighet utenom min.' Hvilken av disse trosretninger lar seg godta, og hvilken av disse ledere er å foretrekke?"

- 2.3 Det bør først bemerkes at i én forstand er det forskjell mellom det stade som Guds profeter har. Tenk for eksempel på Moses. Han brakte en Bok og ga forordninger, mens en rekke av de profeter og sendebud som fremsto etter ham, ble gitt i oppgave å fremme hans lover, for så vidt som de forble samsvarende med tidens behov. Bøkene og krønikene som er tilføyet Toraen, gir et veltalende

vitnesbyrd om denne sannhet.

Med hensyn til utsagnet som tillegges Koranens opphavsmann: “Ved at jeg fremsto, har enhver lov vist seg å være dårlig, og ingen lov har gyldighet utenom min,” så ble ingen slike ord noensinne uttalt av denne kilde til og dette utspring for guddommelig visdom. Nei, snarere bekreftet han det som var blitt sendt ned tidligere fra den guddommelige viljes himmel til Guds profeter og sendebud. Han sier, opphøyet være hans ytring: “Alif Lam Mim Gud! Det er ingen gud uten Ham, den Levende, den som Er! Han har åpenbart deg skriften med sannheten, som stadfester det som forelå før den. Han har åpenbart loven og evangeliet før, som ledelse for menneskene. Han har åpenbart kriteriet.” Han har enn videre hevdet at alle profeter er kommet fra Gud og har vendt tilbake til ham. Betraktet i dette lys er de alle ett og samme vesen, siden de ikke har ytret et ord, formidlet et budskap eller åpenbart en sak av egen drift. Nei, alt de har sagt, er utgått fra den ene sanne Gud, opphøyet være hans herlighet. De har alle kalt menneskene til den høyeste horisont og gitt budskapet om evig liv. De ulike utsagn nevnt av hans velærverdighet Şáhib blir således å betrakte som overensstemmende bokstaver, det vil si bokstaver som danner ett eneste ord. 2.4

2.5 Med hensyn til spørsmålet: “Hvilken av disse trosretninger lar seg godta, og hvilken av disse ledere er å foretrekke?”, så er dette det stade der de følgende velsignede ord stråler som solen: “Vi gjør ingen forskjell på noen av Hans sendebud,” mens verset “Av disse sendebud har Vi favorisert noen fremfor andre,” gjelder det annet stade som vi allerede har nevnt. Svaret på alt hans velærverdighet Şāhib har spurt om, ligger faktisk forvart i denne altomfattende, denne vektige og uforlignelige ytring, helliget og opphøyet være hans ord: “Med hensyn til ditt spørsmål om de himmelske skrifter: Den allvitende lege har fingeren på menneskehetens puls. Han oppdager sykdommen, og i sin ufeilbare visdom foreskriver han legemidlet. Enhver tidsalder har sitt eget problem, og enhver sjel sin bestemte higen. Det legemiddel som verden behøver i sine nåværende lidelser, kan aldri være det samme som en senere tidsalder kan trenge. Vær omhyggelig oppmerksomme på behovene i tiden som dere lever i, og la deres overlegninger dreie seg om dens påtrengende behov og fornødenheter.” Enhver rettsindig sjel vil stadfeste at disse ord er å betrakte som et speil for Guds kunnskap der alt det er spurt om, blir klart og tydelig gjen-speilet. Velsignet er den som er blitt utstyrt med seende øyne av Gud, den allvitende, den allvise.

Et annet spørsmål stilt av den velærverdige 2.6
Ṣāḥib er dette: “Det er fire åndsretninger i verden. Én retning forsikrer at alle de synlige verdener, fra atomer til soler, utgjør Gud selv, og at utenom ham er intet annet å se. En annen retning påstår at Gud er den essens som nødvendigvis må være til, at hans sendebud er formidlerne mellom ham og hans skapninger, og at deres oppgave er å lede menneskeheten til ham. Enda en annen retning anser at stjernene ble skapt av Det fornødne vesen, mens alle andre ting er deres virkning og resultat. Disse ting kommer hele tiden til syne og forsvinner, lik de ørsmå skapninger som dannes i en vannpytt. En videre retning forfekter at Det fornødne vesen har dannet naturen, ved hvis virkning og virksomhet alle ting, fra atomer til soler, kommer til syne og forsvinner, uten begynnelse eller ende. Hvilket behov er det da for et regnskap eller oppgjør? Slik gresset vokser når regnet kommer og deretter forsvinner, således er det med alle ting. Talsmennene for denne retningen argumenterer med at hvis profetene og kongene har innført lover og forordninger, så har dette skjedd bare for å bevare ro blant menneskene og skape orden i samfunnet. Profetene og kongene har imidlertid handlet på ulike måter; de førstnevnte har sagt ‘Slik har Gud talt’ for at folk skulle bøye seg

og adlyde, mens de sistnevnte har tydd til sverd og skytevåpen. Hvilken av disse fire retninger bifalles av Gud?”

- 2.7 Svaret på alt dette faller inn under omfanget av den første ytring som har strømmet fra den allbarmhjertiges tunge. Ved Gud! Den omslutter og omfatter alt som er blitt nevnt. Han sier: “Vær omhyggelig oppmerksom på behovene i tiden som dere lever i, og la deres overlegninger dreie seg om dens påtrengende behov og fornødenheter.” For på denne dag har han vist seg som er åpenbarings Herre, og han som talte på Sinai, roper høyt. Hva han enn måtte forordne, er den tryggeste grunnvoll for de pauluner som oppføres i den menneskelige kunnskaps og visdoms byer. Den som holder fast ved dette, vil i den allmektiges øyne bli å regne blant dem som er utstyrt med innsikt.

- 2.8 Disse sublime ord har strømmet fra den høyestes Penn. Han sier, opphøyet være hans herlighet: “Dette er synets dag, for Guds åsyn skinner klart over manifestasjonens horisont. Dette er hørselens dag, for Guds appell har lydt. På denne dag sømmer det seg for alle å fremme og forkynne det som er åpenbart av ham som er alle skrifers opphav, åpenbarings daggry, kunnskapens kilde og den guddommelige visdoms utspring.” Det er således

klart og tydelig at svaret på hans spørsmål er blitt åpenbart i ytringens rike av ham som formidler den allbarmhjertiges kunnskap. Lykkelige er de som forstår!

Når det gjelder de fire ovennevnte retninger, er det klart og tydelig at den annen står nærmere rettferdighet. For Guds apostler og sendebud har alltid vært kanalene for hans rike nåde, og hva enn menneskene har mottatt fra Gud, er blitt formidlet gjennom disse hellighetens legemliggjørelser og løsrivelsens essenser, disse forvarere av hans kunnskap og talsmenn for hans Sak. Man kan imidlertid fremføre et forsvar for de andre retningenes grunnsetninger, for i én forstand har alle ting alltid vært manifestasjoner av Guds navn og egenskaper og vil alltid så forbli. 2.9

Med hensyn til Şáhíbs henvisning til kongene, så er de virkelig manifestasjonene av Guds navn 2.10 “den allmektige” og åpenbarerne av hans navn “den altformående”. Den drakt som anstår deres herlige templer, er rettferdighet. Dersom de skulle prydes med den, vil menneskeheten bli fullkommen sinnsro og uendelige velsignelser til del.

Den som har drukket av den guddommelige kunnskaps vin, vil faktisk bli i stand til å besvare slike spørsmål med klare og tydelige beviser fra den 2.11

ytre verden og med åpenbare og lysende vitnesbyrd fra den indre verden. På denne dag er imidlertid en annerledes Sak fremkommet, og det kreves et annet ordskifte. Ved begynnelsen av år ni var tiden for spørsmål og svar faktisk over. Således sier han – helliget og opphøyet være hans navn: “Dette er ikke dagen da noe menneske skal stille sin Herre spørsmål. Når du hører Guds appell bli uttalt av ham som er storhetens daglysning, da rop ut: ‘Her er jeg, o Herre over alle navn! Her er jeg, o himlenes Skaper! Jeg bevitner at du har åpenbart deg og etter egen befaling har åpenbart det du ønsket. Du er i sannhet styrkens og maktens Herre.’”

2.12 Svaret på alt den velærverdige Şāhib har spurt om, er klart og tydelig. Hensikten med det som til ære for ham ble sendt ned fra det guddommelige forsyns himmel, var at han kunne låne øre til de vidunderlige melodier fra evighetens Due og den lave mumling fra innvånerne i det mest opphøyede paradiset, og at han kunne oppfange appellens sødme og tre inn på stien.

2.13 Om Şāhib ytret herlighetens Tunge en dag et ord som antydte at han om ikke lenge kan bli hjulpet til å gjøre en gjerning som ville gjøre hans navn udødelig. Da hans brev ble mottatt ved Tungens

hellige og opphøyede kongesete, sa den: “O livtjener! Selv om hans velærverdighet Mánikchí har skrevet kun for å spørre om andres utsagn, fornemmer vi dog fra hans brev hengivenhetens liflige duft. Bønnfall den ene sanne Gud om nådigst å hjelpe ham til å gjøre hans vilje og behag. Hans makt formår i sannhet alle ting.” Fra denne ytring av den allbarmhjertige utgår det en liflig ange. Han er sannelig den allvitende, den allkunnige.

En annet spørsmål stilt av ham er det følgende: “Islams lover er basert på religiøse prinsipper og rettsvitenskap, men i Mahábád- og hindureligionene finnes det bare prinsipper, og alle lover, selv de som angår å drikke vann eller å gi og ta til ekte, betraktes som en del av disse prinsipper, som også alle andre menneskelivets anliggender. Vennligst angi hvilket syn som kan godtas av Gud, opphøyet være hans ihukommelse.” 2.14

Religiøse prinsipper har ulike grader og stader. 2.15
Roten for alle prinsipper og hjørnesteinen i alle grunnvoller har alltid vært og vil forbli å anerkjenne Gud. Og disse dager er sannelig vårtiden for anerkjennelsen av den allbarmhjertige. Hva som på denne dag enn utgår fra hans Saks forvarer og hans egen manifestasjon, er i sannhet det grunnleggende prinsipp som alle må være tro mot.

2.16 Svaret på dette spørsmål er også nedlagt i disse velsignede, vektige og opphøyede ord: “Vær omhyggelig oppmerksom på behovene i tiden som dere lever i, og la deres overlegninger dreie seg om dens påtrengende behov og fornødenheter.” For denne dag er alle dagers herre, og hva som enn er blitt åpenbart på den av den guddommelige åpenbarings kilde, er sannheten bak og essensen i alle prinsipper. Denne dag er å ligne med en sjø, og alle andre dager med bukter og kanaler som har forgrenet seg ut fra den. Det som ytres og åpenbares på denne dag, er grunnlaget og regnes som all ytrings moderbok og kilde. Skjønt enhver dag er forbundet med Gud, lovet være hans herlighet, er disse dager likevel blitt utpekt og smykket med den pryde å være nært forbundet med ham, for de er blitt opphøyet i Guds utvalgte Bøker, så vel som hos noen av hans profeter, som “Guds dag”. I én forstand er denne dag og det som fremkommer på den, å betrakte som grunnprinsippene, mens alle øvrige dager og hva som enn fremkommer på dem, er å anse som de sekundære forordninger som er avledet derfra, og som sådanne er underordnede og relative. Å møte opp i moskéen er for eksempel sekundært med hensyn til å anerkjenne Gud, for det førstnevnte er avhengig og betinget av det siste. Når det gjelder de

prinsipper som er gjengs blant tidens geistlige, så er de bare et sett av regler som de har laget, og hvorfra de drar slutninger om Guds forordninger, enhver etter egne meninger og tilbøyeligheter.

Ta for eksempel spørsmålet om øyeblikkelig føyelighet eller utsettelse. Gud, opphøyet være hans herlighet, sier: “Spis og drikk ...” Nå er det ikke kjent hvorvidt denne forordningen må adlydes umiddelbart, eller om utførelsen med rette kan utsettes. Noen mener at det kan avgjøres av ytre omstendigheter. En av de fremstående geistlige i Najaf dro en gang av sted for å besøke imam Ḥusayns gravmæle, fred være med ham, ledsaget av et antall av sine elever. I løpet av reisen ble de utsatt for et bakholdsangrep av en gruppe beduiner. Den nevnte geistlige ga straks fra seg alle sine eiendeler. Da utbrøt hans elever: “Deres eminense har alltid anbefalt utsettelse i slike saker. Hva fikk Dem til å handle så raskt?” Han pekte på beduinenes spyd og svarte: “De ytre omstendigheters kraft, mine venner!” 2.17

Den som fastla prinsippene for islamsk rettsvitenskap, var Abú-Ḥanífih, som var en fremtredende leder blant sunniene. Slike prinsipper hadde eksistert i tidligere tider også, som allerede nevnt. Men på denne dag hviler godkjennelsen eller forkastelsen av alle ting helt og holdent på Guds 2.18

Ord. Disse forskjellene er det ikke verdt å nevne. Den guddommelige barmhjertighets øye kaster sitt blikk på alt som hører fortiden til. Det sømmer seg for oss å omtale dem bare i vennlige vendinger, for de motsier ikke det som er vesentlig. Denne tjener bekrefter sin uvitenhet og gir vitnesbyrd om at all kunnskap er hos Gud, hjelperen i fare, den selvbestående.

2.19 Hva som enn strider mot læresetningene på denne dag, blir forkastet, for sannhetens sol lyser skinnende klart over kunnskapens horisont. Lykkelige er de som med den guddommelige ytrings vann har rensset hjertet for alle hentydninger, skumlerier og antydninger og festet blikket på herlighetens daglysning. Dette er sannelig den aller nådigste gunstbevisning og den pureste gavmildhet. Hver den som har nådd derhen, har oppnådd alt godt, for i annet fall har kunnskapen om noe annet enn Gud aldri vist seg å være til menneskers gavn, og vil heller aldri vise seg å være det.

2.20 Det som ble nevnt i forbindelse med religiøse prinsipper og sekundære forordninger, viser til uttalelsene som er gitt av de geistlige i ulike religioner, enhver etter egen evne og ytelse. For tiden anstår det oss imidlertid å følge hans pålegg om å "la dem så drive sin lek med ord". Å befale tilligger

Gud, den allmektige, den overmåte gavmilde.

Et annet av hans spørsmål er: “Noen hevder at 2.21
hva som enn er i samsvar med det som naturen
og forstanden bestemmer, nødvendigvis må være
både tillatt og påbudt i den guddommelige lov, og
at man omvendt bør avstå fra å overholde det som er
uforenlig med disse målestokker. Andre tror at hva
som enn er blitt pålagt av den guddommelige lov
og dens salige opphavsmann, bør godtas uten for-
nuftig bevis eller naturlig vitnesbyrd og adlydes uten
spørsmål eller reservasjon, så som marsjen mellom
Safa og Marwah, steningen av Jamrah-søylen, fot-
vaskingen i løpet av renselsen og så videre. Vennligst
angi hvilket av disse synspunkter som kan godtas.”

Forstanden har ulike grader. Ettersom en 2.22
diskusjon av det som filosofene har uttalt i denne
forbindelse, ville falle utenfor rammen av vår
samtale, har vi avstått fra å nevne dem. Det er like-
vel ubestridelig klart og tydelig at menneskers sinn
aldri har hatt samme kapasitet og heller aldri vil
ha det. Sann ledelse og retning kan kun gis av Det
fullkomne intellekt. Derfor ble disse sublime ord
åpenbart av den høyestes Penn, opphøyet være hans
herlighet, som svar på dette spørsmål: “Visdommens
tunge forkynner: Den som ikke har meg, er berøvet
alle ting. Vend dere bort fra alt som er på jord, og

søk ingen annen enn meg. Jeg er visdommens sol og kunnskapens osean. Jeg oppmuntrer de svake og gjenoppliver de døde. Jeg er ledelsens lys som opplyser veien. Jeg er den kongelige falk på den allmektiges arm. Jeg folder ut de slepende vingene på enhver vingebrutt fugl og sender den av sted på dens flukt.”

- 2.23 Betenk hvor klart svaret er blitt åpenbart fra den guddommelige kunnskaps himmel. Salige er de som grunner over det, som gjennomtenker det, og som forstår hva det betyr! Med det ovennevnte Intellect menes det universelle guddommelige Sinn. Hvor ofte har man vel ikke merket at visse menneskers sinn, så langt fra å være en kilde til ledelse, er blitt lenker på de veifarendes føtter og har forhindret dem fra å vandre på den strake sti! Siden det mindre intellekt således er innskrenket, må man søke etter ham som er den endelige kunnskapskilde og strebe etter å gjenkjenne ham. Og skulle man komme til å anerkjenne denne Kilde som ethvert sinn kretser om, så er hva han enn skulle forordne, uttrykk for det som dikteres av en fullkommen visdom. Som solen er selve hans vesen ulikt alle andre enn ham. Menneskets hele plikt er å anerkjenne ham; så snart dette er oppnådd, da er hva han enn behager å forordne, bindende og i fullt samsvar med hva den guddom-

melige visdom tilsier. Slik er forordninger og forbud av enhver art blitt gitt av fortidens profeter, helt tilbake fra de tidligste tider.

Visse handlinger som gjøres på denne dag, er ment å skulle forherlige Guds navn, og den høyestes Penn har fastsatt en belønning for dem som utfører disse. Ja, om en sjel skulle trekke kun et flyktig åndedrag for Guds skyld, vil vedkommendes belønning bli åpenbar, som bekreftet av dette mektige vers som ble sendt ned fra den guddommelige viljes himmel til Mekkas Herre, velsignet og forherliget være han: “Vi anviste den bønneretning du har, bare for å kjenne dem som følger Sendebudet, fra dem som vender seg tvert om.” 2.24

Om noen skulle meditere over denne velsignede og overopphøyede åpenbaring og grunne over versene som er sendt ned, ville vedkommende beredvillig gi vitnesbyrd om at den ene sanne Gud er umåtelig opphøyet over sine skapninger, og at kunnskapen om alle ting alltid har vært hos ham og alltid vil så forbli. Enhver rettsindig sjel vil enn videre vitne om at den som unnlater å tilslutte seg sannheten i denne største åpenbaring, vil finne seg maktesløs og ute av stand til å fastslå gyldigheten av enhver annen sak eller trosretning. Og angående dem som har berøvet seg selv rettferdighetens kappe 2.25

og reist seg for å fremme urettens sak: De vil gi uttrykk for det som hatets og fanatismens talsmenn fra uminnelige tider har ytret. Kunnskapen om alle ting er hos Gud, den allvitende, den allkunnige.

2.26 Da denne tjener en dag var i hans nærvær, ble jeg spurt: “Du livtjener! Hva holder du på med?” “Jeg er,” svarte jeg, “i ferd med å skrive et svar til hans velærverdighet Mírzá Abu’l-Faḍl.” Jeg ble befalt: “Skriv til Mírzá Abu’l-Faḍl, måtte min herlighet hvile over ham, og si: ‘Forholdene er blitt så ille at verdens folk er blitt vant til urett og flykter fra rettsindighet. En guddommelig manifestasjon som har lovprist og forherliget den ene sanne Gud, opphøyet være hans herlighet, som har gitt vitnesbyrd om hans kunnskap og bekjent at hans essens er helliget over alle ting og opphøyet over enhver sammenligning – en slik manifestasjon er til ulike tider blitt kalt en soltilbeder og en ildtilbeder. Hvor tallrike er vel ikke disse sublime manifestasjoner og gudsåpenbarere hvis stader folket forblir aldeles uvitende om, hvis nåde de er fullstendig berøvet – ja, måtte Gud forby det – som de forbanner og håner!

2.27 “En av de store profeter som Persias dårer på denne dag forkaster, ytret disse sublime ord: “Solen er bare en tett og kuleformet masse. Den fortjener ikke å kalles Gud eller den allmektige. For den

allmektige Herre er han som ingen menneskelig forstand noensinne kan forestille seg, som ingen jordisk kunnskap kan favne, og hvis essens ingen noensinne har vært i stand til å utgrunne og heller aldri skal bli det.” Betenk hvor veltalende, hvor høytidelig han har bekreftet nettopp den sannhet som Gud på denne dag forkynner. Og likevel ansees han ikke som troende av disse ynkrygger og tåper, og langt mindre for å inneha et sublimt stade! I en annen forbindelse sa han: “All eksistens er fremkommet fra hans eksistens, og om det ikke var for Gud, ville ingen skapning noensinne ha vært til og blitt iført tilværelsens drakt.” Måtte Herren skjerme oss alle fra ondskapen hos slike som har avvist Guds og hans elskedes sannhet og vendt seg bort fra den daglysning som det er gitt vitnesbyrd om i alle Bøker fra Gud, hjelperen i fare, den selvbestående.”

Fra det som er nevnt, er det klart at ikke enhver 2.28 forstand kan være kriteriet på hva som er sant. De virkelig vise er, for det første, de som er utvalgt av Gud, lovet være hans herlighet – de som han har utpekt til å være sin kunnskaps skattkamre, sin åpenbarings forvarere, sin myndighets daglysninger og sin visdoms demringssteder, de som han har gjort til sine representanter på jord, og ved hvem han har åpenbart det han har satt seg fore. Hver den som

vender seg til dem, har vendt seg til Gud, og hver den som vender seg bort, vil ikke bli husket i nærvær av Gud, den allvitende, den allvise.

2.29 Det universelle kriterium er det som nettopp er blitt nevnt. Hver den som når derhen, det vil si, som gjenkjenner og anerkjenner Guds åpenbarings demringssted, vil bli nedtegnet i Guds Bok blant dem som er utstyrt med forståelse. Ellers er han bare en uvitende sjel, selv om han tror seg å være i besittelse av enhver visdom. Om nå en person skulle se seg stå i Guds nærvær, skulle hellige sin sjel fra jordiske tilknytninger og onde hensikter og tenke over det som er blitt åpenbart i denne største åpenbaring fra dens begynnelse frem til denne dag, ville vedkommende beredvillig bevitne at enhver løsrevet sjel, ethvert fullkomment sinn, helliggjort vesen, oppmerksomt øre, skarpsynt øye, veltalende tunge og frydefullt og strålende hjerte kretser om og bøyer seg – ja, faller ned i nesegrus underdanighet – for Guds veldige trone.

2.30 Et annet av hans spørsmål er dette: “Blant fortidens manifestasjoner har én i sin tid latt det være lovlig å spise kjøtt av storfe, mens en annen har forbudt det; én har gitt tillatelse til å spise svinekjøtt, mens en annen har fordømt det. Slik er deres forordninger forskjellige. Jeg bønnfaller

den sanne, opphøyet være hans navn, om nådigst å spesifisere de rette religiøse forbud.”

En direkte og detaljert forklaring av denne sak ville ha overtrådt visdommens grenser ettersom folk med ulik tro omgås den ærede Şáhîb, og et direkte svar ville ha vært i strid med islams lover. Svaret ble derfor sendt ned fra den guddommelige viljes himmel på en underforstått måte. Svaret på hans spørsmål var og forblir faktisk utsagnet i den første teksten, der han sier: “Den allvitende lege har fingeren på menneskehetens puls.” Han sier videre: “Vær omhyggelig oppmerksom på behovene i tiden som dere lever i, og la deres overlegninger dreie seg om dens påtrengende behov og fornødenheter.” Det vil si, fest blikket på Guds bud, for hva han enn skulle forordne på denne dag og erklære som lovlig, det er virkelig lovlig og representerer sannheten selv. Det påligger alle å vende blikket mot Guds Sak og overholde det som har steget opp over hans viljes horisont, for det er gjennom kraften i hans navn at banneret “Han gjør hva han vil” er blitt utfoldet og fanen “Han forordner hva han behager” er blitt hevet. Om han for eksempel skulle erklære at vann i seg selv skulle være ulovlig, ville det virkelig bli ulovlig, og det motsatte er like sant. For ingen ting har påskriften “dette er lovlig” eller “dette er

2.31

ulovlig”; nei, det er heller slik at hva som enn er blitt eller vil bli åpenbart, er i kraft av Guds ord, lovet være hans herlighet.

2.32 Disse ting er tilstrekkelig klare og krever ingen videre utredning. Likevel tror visse grupper at alle de forordninger som er vanlige blant dem, er uomstøtelige, at de alltid har vært gyldige og alltid vil så forbli. Tenk på en annen tekst, forherliget og lovet være han: “Disse ord blir ytret i tilbørlig mål, så den nyfødte kan vokse og trives og det sarte skudd kan utvikle seg og skyte i været. Melk bør gis i passende mengde, så verdens barn kan nå modenhetens stadi og ha tilhold i enhetens forgård.” For eksempel tror noen at vin alltid har vært og alltid vil forbli forbudt. Om man nå skulle meddele dem at den en dag kunne bli gjort lovlig, så ville de reise seg i protest og opposisjon. Verdens folk har i sannhet ennå ikke forstått betydningen av “Han gjør hva han enn vil”, ei heller har de fattet betydningen av altoverordnet ufeilbarlighet. Pattebarnet må næres med melk. Hvis man gir det kjøtt, vil det avgjort dø, og dette ville intet annet være enn ren og skjær urettferdighet og uklokskap. Velsignet er de som forstår. Altoverordnet ufeilbarlighet, slik jeg en gang hørte det fra hans velsignede lepper, er utelukkende forbeholdt Guds Saks manifestasjoner

og hans åpenbarings fortolkere. Denne sak nevnes kun kort, for tiden er knapp og like sjelden som den legendariske føniks.

Nok et annet spørsmål: “Ifølge Mahábád- og hindu-religionenes lære er det slik at om en person uansett tro eller nasjon, farge, utseende, karakter eller tilstand skulle være tilbøyelig til å omgås dere, så bør dere vise ham vennlighet og behandle ham som en bror. Men i andre religioner er dette ikke slik: Deres medlemmer behandler tilhengere av andre trosretninger dårlig og undertrykker dem, anser det som en tilbedelsesgjerning å forfølge dem og anser seg for å ha rett til deres slekt og eiendeler. Hvilken fremgangsmåte er å godta, sett med Guds øyne?” 2.33

Foregående utsagn har alltid vært sant og vil fortsatt så være. Det er ikke tillatelig å strides med noen, sett med Guds øyne kan det heller ikke godtas at man behandler noen sjel dårlig eller undertrykker vedkommende. Gang på gang har disse sublimе ord strømmet fra den høyestes Penn, velsignet og lovet være han: “O dere menneskebarn! Det grunnleggende formål som besjeler Guds tro og hans religion, er å hegne om menneskeslektens interesser og fremme dens enhet, og å fostre kjærlighetens og fellesskapets ånd menneskene imellom. La den 2.34

ikke bli en kilde til strid og uenighet, til hat og fiendskap.” Dette tema er allerede blitt behandlet og forklart i ulike tavler.

2.35 Det sømmer seg for den som utlegger Guds Ord, å fremføre det med den største velvilje, vennlighet og medlidenhet. Med hensyn til den som omfavner sannheten og får æren av å anerkjenne ham, så skal vedkommendes navn bli innført i Den Karmosinrøde Bok blant innvånerne av det aller høyeste paradiset. Men om en sjel skulle unnlate å ta imot sannheten, er det på ingen måte tillatt å strides med ham. I en annen forbindelse sier han: “Velsignet og lykkelig er den som reiser seg for å fremme de beste interessene for jordens folk og slekter.” Likeledes sier han: “Bahá-folket bør sveve høyt over jordens folk.” I religiøse anliggender er enhver form for fanatisme, hat, splid og strid strengt forbudt.

2.36 På denne dag er et lys steget opp over det guddommelige forsyns horisont, og på dets panne har herlighetens Penn skrevet disse opphøyede ord: “Vi har frembrakt deg for at du skal vise kjærlighet og troskap, ikke fiendskap og hat.” Han – opphøyet og forherliget være hans navn – har ved en annen anledning likeledes åpenbart følgende ord på det persiske tungemål, ord som gjør at hjertet fortæres

hos de velbegunstigede og oppriktige blant hans tjenere, at menneskers allehånde foretagender bringes i harmoni, og at menneskeheten opplyses av den guddommelige enhets lys og settes i stand til å vende seg hen mot den guddommelige kunnskaps daglysning: “Den uforlignelige Venn sier: Veien til frihet er trukket opp; skynd dere hen til den. Visdommens kildevell flommer over; drikk derav. Si: O dere høyt elskede! Enhetens tabernakel er reist; betrakt ikke hverandre som fremmede. Dere er fruktene på ett tre og bladene på én gren.”

Rettferdighet, som består i å gi enhver det som 2.37
tilkommer ham, avhenger av to ord og er betinget av dem: belønning og straff. Fra rettferdighetens synspunkt skal enhver sjel motta belønningen for sine gjerninger, ettersom verdens fred og velstand avhenger av dette, slik som han – priset være hans herlighet – sier: “Verdens stabilitet og orden er bygget på tvillingsøylene belønning og straff og vil fortsatt hvile på disse to.” Kort sagt krever enhver omstendighet en forskjellig ytring, og enhver anledning behøver en annerledes måte å handle på. Velsignet er de som har reist seg for å tjene Gud, som helt og holdent taler for hans skyld, og som vender tilbake til ham.

2.38 Et annet av hans spørsmål: “Hinduer og tilhengere av Zarathustra tillater ikke eller ønsker ikke velkommen utenforstående som ønsker å slutte seg til dem. Kristne ønsker velkommen dem som etter egen beslutning ønsker å slutte seg til deres religion, men gjør ingen anstrengelse og øver ikke noe press med dette for øye. Muslimer og jøder, derimot, insisterer på det, pålegger andre det, og om noen nekter, blir de fiendtlige og anser det som lovlig å gripe vedkommendes slekt og eiendeler. Hvilken fremgangsmåte lar seg godta, slik Gud ser det?”

2.39 Alle menneskebarn er brødre, og forutsetningene for brorskap er mange. Blant disse er at man for sin bror bør ønske det man ønsker for seg selv. Derfor anstår det den som mottar en indre eller ytre gave, eller som inntar himmelens føde, å opplyse og innby sine venner med den største kjærlighet og vennlighet. Hvis de reagerer på en velvillig måte, er vedkommendes mål nådd; i annet fall bør han la dem i fred uten å strides med dem eller ytre et ord som ville avstedkomme den minste bedrøvelse. Dette er den utvilsomme sannhet, og alt annet er uverdigg og sømmer seg ikke.

2.40 Den velærverdige Şāhib, måtte Gud nådigst stå ham bi, har skrevet at hinduene og Zarathustras tilhengere ikke tillater eller ønsker velkommen

utenforstående som ønsker å slutte seg til dem. Dette er i strid med hensikten som ligger til grunn for at Guds sendebud kommer, og med det som er blitt åpenbart i deres Bøker. For de som har fremstått etter bud fra Gud, er blitt betrodd å skulle veilede og oppdra alle mennesker. Hvordan kunne de utestenge en søker fra gjenstanden for hans søken, eller gi en veifarende forbud mot hans hjertes attrå? Verdens ildtempler står som et veltalende vitnesbyrd om denne sannhet. I sin tid kalte de, med brennende iver, alle jordens beboere til ham som er renhetens Ånd.

Han har enn videre skrevet at kristne ønsker 2.41 velkommen dem som av egen drift bestemmer seg for å slutte seg til deres religion, men at de ikke gjør noen anstrengelse eller øver noe press med dette for øye. Dette er imidlertid en feilaktig oppfatning. For de kristne har anstrengt seg og anstrenger seg fortsatt til det ytterste i undervisningen av sin tro. Deres kirkelige organisasjoner har en utgift på rundt tretti millioner. Deres misjonærer har spredt seg vidt og bredt over hele kloden og er iherdig opptatt med å undervise om kristendommen. På denne måten har de omsluttet hele verden. Hvor tallrike er vel ikke de skoler og kirker de har grunnlagt for å undervise barn, mens deres uerklærte siktemål er

at disse barn i løpet av sin undervisningstid også kan bli kjent med Jesu Kristi evangelium i sine unge år, og at deres hjerters utilsmussede speil således kan gjenspeile det som deres lærere har hatt til hensikt. Faktisk er ingen andre religionstilhengere så oppsatt på å utbre sin tro som de kristne.

2.42 Kort sagt, det som på denne dag er riktig og sant og lar seg godta for hans trone, er det som ble nevnt i begynnelsen. Alle mennesker er skapt for å gjøre verden bedre. Det sømmer seg for enhver sjel å reise seg og tjene sine brødre for Guds skyld. Skulle en bror ta imot denne sannheten, bør han fryde seg over at sistnevnte har vunnet evinnelig yndest. I annet fall bør han, uten å vise det minste tegn til fiendskap eller nag overfor vedkommende, bønnfalle Gud om å lede ham. Befalingens tøyler befinner seg i Guds hånd. Han gjør hva han vil og forordner som han behager. Han er sannelig den allmektige, den høylovede.

2.43 Vi bønnfaller den ene sanne Gud, opphøyet være hans herlighet, om å gjøre oss i stand til å anerkjenne ham hvis ufeilbare visdom gjennomtrenger alle ting, og om at vi kan bekrefte hans sannhet. For så snart man har anerkjent ham og gitt vitnesbyrd om hans virkelighet, vil man ikke lenger bli plaget av menneskers tomme innbilninger

og meningsløse forestillinger. Den guddommelige lege har menneskehetens puls i sitt allmektige grep. På ett tidspunkt kan han godt finne det passende å skjære bort visse infiserte lemmer, slik at sykdommen ikke skal spre seg til andre deler av legemet. Dette ville være selve essensen av barmhjertighet og medlidenhet, og ingen er gitt rett til å komme med innvendinger, for han er virkelig den allvitende, den altseende.

Et annet av hans spørsmål: “I Mahábáds og Zarathustras religioner sies det: ‘Vår tro og religion er enhver annen overlegen. De andre profeter og de religioner de har opprettet, er sanne, men de inntar forskjellige stader overfor Gud, slik som det ved en konges hoff er en trinnvis inndeling i rang fra statsministeren til den menige soldat. Den som så ønsker, la ham overholde sin religions forskrifter.’ De trenger seg heller ikke på noen sjel. Hinduene hevder at den som spiser kjøtt, uansett grunn eller omstendighet, aldri vil få et glimt av Paradis. Tilhengerne av Muhammed, Jesus og Moses påstår at en lignende skjebne venter dem som unnlater å være tro mot deres religioner. Hvilken trosoppfatning foretrekkes av Gud, forherliget være hans nevnelser?” 2.44

Med hensyn til deres utsagn om at “Vår tro og religion er enhver annen overlegen”, menes slike 2.45

profeter som har fremstått før dem. Sett fra én synsvinkel er disse hellige sjeler én: Den første blant dem er den samme som den siste, og den siste er den samme som den første. Alle har kommet fra Gud, til ham har de kalt alle mennesker, og til ham har de vendt tilbake. Dette tema er blitt behandlet i Visshetens Bok, som i sannhet er ledestjernen for alle bøker, og som strømmet fra herlighetens Penn i denne største åpenbarings tidlige år. Salig er den som har sett den og grunnet over dens innhold av kjærlighet til Gud, skaperverkets Herre.

2.46 Med hensyn til bemerkningen tillagt hinduene om at den som spiser kjøtt, aldri vil få et glimt av Paradis, så strider dette mot deres påstand om at alle profetene er sanne. For om deres sannhet blir brakt på det rene, da er det absurd å hevde at deres tilhengere ikke vil komme til Paradis. Da vil man gjerne spørre hva de mener med Paradis, og hva de har forstått derav. Hver den som på denne dag oppnår den ene sanne Guds velbehag, priset være hans herlighet, vil ihukømmes og bli regnet blant innvånerne av den aller høyeste himmel og det mest opphøyede Paradis og vil få del i dets goder i alle Guds verdener. Ved ham som er alle menneskers attrå! Pennen makter ikke å skildre dette stede eller å utlegge dette tema. Hvor stor er vel ikke hans

velsignelse som har oppnådd Guds velbehag, og ve de aktløse! Når det først er blitt fastslått at en guddommelig utpekt profet virkelig er sann, da er ingen gitt retten til å spørre hvorfor eller av hvilken grunn. Heller påhviler det alle å godta og adlyde hva enn han sier. Dette er det som Gud har bestemt i alle sine Bøker, skrifter og tavler.

Et annet spørsmål som han har stilt: “Hinduene 2.47 hevder at Gud dannet Intellettet i form av et menneske kalt Brahma, som kom til denne verden og ga opphav til dens fremskritt og utvikling, og at alle hinduer er hans etterkommere. Tilhengerne av Zarathustra sier: ‘Gjennom Opphavsintellektet skapte Gud et menneske kalt Mahábád, som er vår forfader.’ De tror at skapelsen skjedde på seks måter. To ble nevnt ovenfor, og de andre er skapelse fra vann, jord og ild, og fra bjørner og aper. Hinduene og tilhengerne av Zarathustra sier begge at de er skapt av Intellettet, og derfor slipper de ikke andre inn i sine rekker. Er disse påstandene sanne, eller er de det ikke? Den vise Mester anmodes om å angi hva han betrakter som riktig.”

Hele skaperverket er blitt til ved Guds vilje, lov- 2.48 priset være hans herlighet, og den makeløse Adam er blitt dannet ved hjelp av hans altbetvingende Ord, et Ord som er forstandens kilde, utspring, gjemme

og demringssted. Fra det er all skapelse utgått, og det er kanalen for Guds Opphavsnåde. Hvordan skaperverket egentlig oppsto, kan ikke fattes av noen utenom Gud, opphøyet være hans herlighet, han hvis kunnskap favner alle ting, både før og etter at de ble til. Skaperverket har hverken begynnelse eller ende, og ingen har noensinne avdekket dets mysterium. Kunnskapen om det har alltid vært og vil for alltid forbli skjult og bevart av dem som er betrodd å forvare all guddommelig kunnskap.

2.49 Tilværelsens verden er årsaksbetinget, siden den forutgår av en årsak, mens vesensbetinget foruteksistens alltid har vært og vil forbli begrenset til Gud, opphøyet være hans herlighet. Denne uttalelsen gis for at man ikke skal bli tilbøyelig, ut fra den tidligere påstand om at skaperverket hverken har begynnelse eller ende, til å slutte at det er foruteksisterende. Sann og vesensbetinget foruteksistens er utelukkende forbeholdt Gud, mens verdens foruteksistens er sekundær og relativ. Alle slutninger som er trukket om førsthet, sisthet og slikt, er i sannhet blitt utledet fra det som er sagt av profetene, apostlene og Guds utvalgte.

2.50 Når det gjelder de “subtile veseners rike” som det ofte henvises til, så gjelder det profetenes åpenbaring, og alt annet er bare overtro og tom innbilning. Ved

tiden for åpenbaringen har alle mennesker samme rang. Men fordi de godtar eller forkaster, stiger eller synker, beveger seg eller står stille, anerkjenner eller forneker, kommer de til å være ulike etterpå. For eksempel taler den ene sanne Gud, opphøyet være hans herlighet, gjennom sin manifestasjon og spør: "Er ikke jeg deres Herre?" Enhver sjel som svarer "Ja, sannelig!", regnes i Guds øyne blant de mest fremragende av alle mennesker. Vår mening er at før Guds Ord overbringes, ansees alle mennesker for å være av lik rang og deres stade for å være ett og det samme. Det er bare etterpå at forskjeller viser seg, slik du uten tvil har merket.

Det er klart fastslått ut fra det som er nevnt, at ingen med rette kan påstå: "Vi er avlet fra Intellektet, mens alle andre har en annen opprinnelse." Sannheten som skinner klart og strålende som solen, er at alle er blitt skapt ved den guddommelige viljes virksomhet og er utgått fra samme kilde, at alle er fra ham, og at alle skal vende tilbake til ham. Dette er meningen med det velsignede vers i Koranen som er kommet fra den allbarmhjertiges Penn: "Vi tilhører Gud, og til Ham skal vi vende tilbake." 2.51

Som det er klart og tydelig for deg, var svaret på alle ovennevnte spørsmål nedfelt i kun ett av de tekstavsnitt som ble åpenbart av den høyestes Penn. 2.52

Velsignet er de som, løst fra verdslige anliggender og helliget fra tomme innbilninger og meningsløse forestillinger, krysser den guddommelige kunnskaps enger og skjelner hans herlighets tegn i alle ting.

2.53 Tallrike avsnitt er blitt åpenbart i hans velærverdighet Şâhibs navn. Skulle han erkjenne verdien av dem og nyttiggjøre seg deres frukter, ville han oppleve slik fryd at alle verdens sorger ville være ute av stand til å plage ham. Gud gi at han kan bli satt i stand til å uttale følgende ord oppriktig og handle i samsvar med dem: "Si: 'Gud sendte skriften.' Og la dem så drive sin lek med ord." Måtte han bestrebe seg på å veilede disse berøvede sjeler som i mørke og dunkelhet forblir avstengt fra solens lys. Måtte han, ved Det største navns kraft, gripe det banner som ikke taler om annet enn hans åpenbaring, og gå i teten foran de tidligere religioners folk, så verdens mørke kanskje kan bli fordrevet og de lysende stråler fra sannhetens sol kan skinne på hele menneskeheden. Dette er i sannhet den mest fullkomne gave og det høyeste kall. Om det skulle mislykkes mennesket å nå dette sublime stade, hvor kan det da finne trøst og glede? Hva vil støtte og belive det? Hvem vil det ha samfunn med i hvilens stund, og hvis navn vil det påkalle når det står opp etter søvnen? Igjen: "Vi tilhører Gud, og til Ham skal vi vende tilbake."

Hans siste spørsmål. “De fleste tavler vi har sett, er på arabisk. Men siden den elskede i denne tidsalder er av persisk avstamning, bør det arabiske tungemål bli oppgitt og vraket. For inntil denne dag har araberne selv ikke forstått Koranens mening, mens det persiske språk er høyt skattet, rost og beundret blant innvånerne av klodens befolkede strøk. Og nettopp slik som persisk på denne dag er arabisk overlegent, så gjelder dette også gammel-persisk, som skattes høyt av Indias folk og andre. Det ville derfor være å foretrekke om Guds ord, opphøyet være hans nevnelser, heretter hovedsakelig skulle bli fremført på rent persisk, siden dette i høyere grad tiltrekker hjertene. Det anmodes enn videre om at svaret på disse spørsmål nådigst blir skrevet på rent persisk.” 2.54

Det persiske tungemål er i sannhet uhyre sødemefylt og velbehagelig, og helt siden denne anmodning ble fremsatt ved hans velsignede og opphøyede kongesete, er tallrike tavler blitt åpenbart på dette språk. Med hensyn til uttalelsen om Koranen, som innebærer at dens ytre mening ikke er blitt forstått, så er den i virkeligheten blitt utlagt på tallrike måter og oversatt til utallige språk. Det mennesker har vært ute av stand til å fatte, er dens skjulte mysterier og indre betydninger. Og alt det de har sagt eller vil 2.55

si, er av begrenset omfang og bør sees som avpasset deres rang og stade. For dens sanne mening kan ikke loddas av noen utenom Gud, den ene, den uforlignelige, den allvitende.

2.56 På denne dag har han fremstått, han som er verdens Herre, hersker, skaper og tilflukt. La hvert øre være ivrig etter å lytte til det som vil bli åpenbart fra hans viljes rike; la hvert øye være fullt av forventning etter å skue det som vil skinne frem fra kunnskapens og visdommens dagstjerne. Ved ham som er verdens attrå! Dette er dagen da øyne skal se og ører høre, da hjerter skal skjønne og tunger tale. Salige er de som har nådd derhen; salige er de som har søkt etter det og gjenkjent det! Dette er dagen da ethvert menneske kan få adgang til evig ære, for hva som enn har strømmet frem fra herlighetens Penn med hensyn til enhver sjel, er forsiret med udødelighetens pryd. Og atter – salige er de som har nådd derhen!

2.57 Den velærverdige Şāhib har skrevet: “Siden den elskede i denne tidsalder er av persisk avstamning, bør det arabiske tungemål bli oppgitt og vraket.” I denne forbindelse kom disse sublime ord fra den høyestes Penn, lovet og priset være hans herlighet: “Både arabisk og persisk er prisverdige. Det som ønskes av et språk, er at det formidler talerens

hensikt, og begge språk kan tjene dette formål. Og siden den guddommelige kunnskaps sol har steget opp på Persias firmament, fortjener dette tungemål enhver lovprisning.”

Sannhetens lys skinner sannelig strålende over den guddommelige ytrings horisont, og derfor behøves ingen ytterligere utbrodering ved denne flyktige sjel eller ved andre som ham. Selv om det ikke kan være spørsmål eller tvil om det persiske tungemåls sødme, har det likevel ikke samme rekkevidde som arabisk. Det finnes mange ting som ikke er blitt uttrykt på persisk, det vil si at ord som henviser til slike ting, ennå ikke er blitt dannet, mens det på arabisk finnes adskillige ord som beskriver den samme ting. Faktisk finnes det ikke noe språk i verden som er så stort og omfattende som arabisk. Dette utsagn er foranlediget av det som er sant og rimelig; det er ellers klart at på denne dag blir verden opplyst av stråleglansen fra denne sol som har steget opp over Persias horisont, og at det knapt er mulig å overvurdere dette liflige språks fortreffelighet. 2.58

Alle spørsmål fra hans velærverdighet Şáhib er med dette blitt nevnt og behørig besvart. Om det skulle ansees å være passende og tilrådelig, ville det ikke skade om han gjennomleser disse svarene selv, 2.59

og de kan likeledes bli lest av hans kjære venner der i landet, som Jináb-i-'Alí-Akbar – med ham være herlighet fra Gud, den øverste forordner – og Jináb-i-Áqá Mírzá Asadu'lláh – med ham være herlighetenes herlighet.

2.60 Denne tjener bønnfaller den ene sanne Gud – opphøyet være hans herlighet – om nådigst å pryde menneskehetens verden med rettferdighet og rett-sindighet, skjønt den siste bare er én av måtene den første uttrykker seg på. Sannelig, rettferdighet er en lampe som rettleder mennesket midt i verdens mørke og verner det mot enhver fare. Den er virkelig en skinnende lampe. Gud gi at jordens herskere kan bli opplyst av dens lys. Denne tjener bønnfaller enn videre Gud om nådigst å hjelpe alle mennesker til å handle etter hans vilje og velbehag. Han er i sannhet Herren over denne og den kommende verden. Ingen Gud er der utenom ham, den allmektige, den sterkeste.

3

Tavle om de sju spørsmål

(Lawḥ-i-Haft Pursish)

I YTRINGENS HERRES NAVN,
HAN DEN ALLVISE

ALL PRIS SKJE den hellige Herre som har opplyst ^{3.1}
verden ved stråleglansen fra sin nådes dag-
stjerne. Fra bokstaven “B” har han latt Det største
osean fremkomme, og fra bokstaven “H” har han
bevirket at hans innerste essens ble åpenbart. Han
er den allmektige, hvis hensikt menneskemakt aldri
kan håpe å forpurre, og hvis ytringsflom kongers
skarer ikke makter å stanse.

Vi mottok ditt brev, og vi leste det og hørte din ^{3.2}
anmodning. I det fantes kjærlighetens og hengiven-
hetens skjulte mysterier å være forvart. Vi bønnfaller
den uforlignelige Herre om å gjøre deg i stand til
å bistå hans Sak, og om å lede til livets vann dem
som tørster i uvitenhetens ødemark. Hans makt
formår i sannhet alle ting. Det du utba deg fra
kunnskapens osean og innsiktens sol, er blitt godtatt
av ham.

3.3 Det første spørsmål: “På hvilket tungemål og vendt i hvilken retning påhviler det oss å tilbe den ene sanne Gud?”

3.4 Tilbedelsen av Gud er all ytrings begynnelse, og den kommer etter å anerkjenne ham. Helliget må øyet være om det virkelig skal kunne gjenkjenne ham, og helliget må tungen være om den skal kunne prise ham på behørig vis. På denne dag vender innsiktens og forståelsens folk ansiktet i retning av ham; ja, enhver retning bøyer seg hen mot ham. O du med mot som en løve! Vi bønnfaller Gud om at du kan bli en talsmann på denne arena, reise deg med himmelsk kraft og si: “O yppersteprester! Dere er gitt ører for at de kan lytte til mysteriet om ham som er den selvbestående, og øyne så de kan se ham. Hvorfor flykter dere? Den uforlignelige Venn er åpenbar. Det ligger frelse i det han sier. Dersom dere, o yppersteprester, skulle oppdage angren fra forståelsens rosenhage, ville dere ikke søke noen annen enn ham, og ville gjenkjenne den allvise og makeløse i hans nye drakt, ville vende øynene bort fra verden og alle som søker den, og ville reise dere for å hjelpe ham.”

3.5 Det annet spørsmål gjelder tro og religion. Guds tro er på denne dag gjort åpenbar. Han som er verdens Herre, er kommet og har vist vei. Hans tro

er menneskekjærlighetens tro, og hans religion er fordragelighetens religion. Denne tro skjenker evig liv, og denne religion setter menneskeheten i stand til å unnvære alt annet. Den omslutter sannelig alle trosretninger og alle religioner. Grip fatt i den, og vøkt den vel.

Det tredje spørsmål: "På hvilken måte skal vi 3.6
gå frem overfor denne tidsalders folk, som hver har valgt å følge en forskjellig religion, og som hver anser sin egen tro og religion for å overtreffe og overgå alle de andre, slik at de kan bli vernet mot sine egne ords og gjerningers angrep?"

O du, med mot som en løve blant mennesker! 3.7
Anse plager utholdt på Guds sti som velbefinnendet selv. Enhver plage som gjennomgås for hans skyld, er et kraftig legemiddel, enhver bitterhet er intet annet enn sødme, og enhver fornedrelse er en opphøyelse. Hvis menneskene skulle forstå og erkjenne denne sannhet, ville de beredvillig ofre livet for en slik plage. For den er nøkkelen til uvurderlige skatter, og uansett hvor avskyelig den i det ytre enn måtte være, har den i det indre alltid vært skattet og vil så forbli. Vi godtar og bekrefter hva du har sagt, for verdens folk er virkelig berøvet lyset fra rettferdighetens sol og betrakter den som sin fiende.

3.8 Dersom du ønsker å bli befridd fra prøvelse, fremsi da denne bønn som er blitt åpenbart av den allbarmhjertiges Penn: “O Gud, min Gud! Jeg vitner om din enhet og din ene-væren. O du som innehar navn og har dannet himlene, jeg bønnfaller deg ved ditt opphøyede Ords gjennomtrengende innflytelse og din ypperste Penns kraft om å bistå meg med din styrkes og din makts bannere og om å beskytte meg mot ondskaper fra dine fiender som har krenket din Pakt og ditt testament. Du er sannelig den allmektige, den sterkeste.” Denne påkallelse er en uinntagelig festning og en ukuelig hær. Den skjenker beskyttelse og sikrer befrielse.

3.9 Det fjerde spørsmål: “Våre bøker har kunngjort at sjah Bahrám vil komme, med mange tegn, for å lede folket på rett vei ...”

3.10 O venn! Hva som enn er blitt kunngjort i Bøkene, er blitt åpenbart og gjort klart. Fra enhver retning er tegnene blitt åpenbart. Den allmektige kaller på denne dag og kunngjør at den høyeste himmel er fremkommet. Verden er blitt opplyst ved hans åpenbarings strålende glans, men hvor få er vel ikke de øyne som kan se den! Bønnfall den makeløse og uførlignelige Herre om å skjenke sine tjenere en gjennomtrengende innsikt, for innsikt leder til sann kunnskap og bidrar til frelse. Faktisk

er menneskets ytelser innen forståelse avhengige av hvor skarpt synet er. Dersom menneskenes barn skuet med forståelsens øye, ville de se at verden er opplyst med et nytt lys på denne dag. Si: Kunnskapens dagstjerne er åpenbar, og innsiktens lyskilde er fremkommet. Lykkelig er den som har nådd frem, som har bevitnet, og som har gjenkjent.

Det femte spørsmål gjelder Şirát-broen, Paradis 3.11 og Helvete. Guds profeter er kommet i sannhet og har fortalt sannheten. Hva enn Guds sendebud har kunngjort, er blitt og vil bli gjort åpenbart. Verden er anlagt på grunnvollene belønning og straff. Kunnskap og forståelse har alltid bekreftet virkeligheten av Paradis og Helvete og vil fortsatt så gjøre, for belønning og straff krever at disse eksisterer. Paradis betyr først og fremst Guds velbehag. Den som oppnår hans velbehag, regnes og nedtegnes blant innvånerne av det mest opphøyede paradiset og vil etter sin sjels oppstigning oppnå det som penn og blekk ikke makter å beskrive. For dem som er utstyrt med innsikt og har festet blikket på Den mest sublime visjon, er Broen, Vekten, Paradiset, Helvetesilden og alt som er blitt nevnt og nedtegnet i de hellige skrifter, klart og åpenbart. Ved den tid da sannhetens dagstjerne viser seg og manifesterer sine stråler, har alle samme stede. Gud forkynner da

det han vil, og hver den som hører hans appell og anerkjenner hans sannhet, regnes blant Paradisets innvånere. En slik sjel har krysset Broen, Vekten og alt som er blitt nedtegnet angående Oppstandelsens Dag, og har nådd sitt reisemål. Dagen for Guds åpenbaring er dagen for den største oppstandelse. Vi nærer det håp at du, idet du drikker den guddommelige inspirasjons utsøkte vin og den himmelske nådes rene vann, kan nå til stedet for oppdagelse og bevitnelse, og både i det ytre og i det indre se alt det du har nevnt.

3.12 Det sjette spørsmål: “Etter at legemet er oppgitt, det vil si, etter at sjelen er adskilt fra legemet, haster den hen til den hinsidige bolig ...”

3.13 Fra den guddommelige kunnskaps Penn kom det angående dette tema for noen tid tilbake det som vil være tilstrekkelig for mennesker med innsikt og gi forståelsens folk den største glede. Sannelig sier vi: Sjelen frydes ved gode gjerninger og gavnes av de bidrag som ytes på Guds sti.

3.14 Det sjuende spørsmål gjelder Den helliges navn, herkomst og byrd. Abu'l-Faḍl-i-Gulpáygání, med ham være min herlighet, har om dette skrevet, basert på de hellige skrifter, det som skjenker kunnskap og øker forståelsen.

3.15 Guds tro er utstyrt med gjennomtrengende makt

og kraft. Om ikke lenge vil det som har strømmet fra vår tunge, skje i det ytre. Vi bønnfaller Gud om å skjenke deg styrken til å hjelpe ham. Han er sannelig den allvitende, den allmektige. Om du skulle få tilgang til og lese Súriy-i-Ra'ís og Súriy-i-Mulúk, ville du finne deg i stand til å klare deg uten dine spørsmål og ville reise deg for å tjene Guds Sak på en slik måte at verdens undertrykkelse og folkenes stormløp ville mislykkes i å avskrekke deg fra å bistå ham som er alles urgamle og suverene Herre.

Vi bønnfaller Gud om å styrke deg i det som vil opphøye og udødeliggjøre ditt navn. Gjør en anstrengelse, så du kanskje kan skaffe de ovennevnte tavler og fra dem tilegne deg en andel av de visdommens og ytringens perler som er kommet fra skattkammeret for den allbarmhjertiges Penn. Guds herlighet hvile over deg, over ethvert standhaftig og urokkelig hjerte og over enhver fast og trofast sjel. 3.16

To andre tavler

4

BEGYNNELSEN AV ALL YTRING ER Å LOVPRISE GUD

O TJENERE! Det veller frem fra den guddommelige gavmildhets kilder. Drikk derav, så dere ved den uforlignelige Venns hjelp kan bli helliggjort fra denne mørke verden og tre inn i hans bolig. Forsak verden, og styr deres skritt mot den elskedes stad. 4.1

O tjenerer! Den ild som fortærer alle slør, er blitt tent av min hånd; slukk den ikke med uvitenhetens vann. Himlene er tegnene på min storhet; se på dem med et rent øye. Stjernene gir vitnesbyrd om min sannhet; gi også dere vitnesbyrd derom. 4.2

O tjenerer! Øyne må til hvis man skal se, og ører om man skal høre. Den som på denne velsignede dag ikke har hørt den guddommelige appell, har virkelig intet øre. Med dette menes ikke det legemlige øre som øyet kan se. Åpne deres indre øye, så 4.3

dere kan se den himmelske ild, og lytt med den indre forståelses øre, så dere kan høre den elskedes inntagende ord.

- 4.4 O tjenere! Hvis deres hjerter lengter etter den elskede, da se – botemidlet er kommet! Hvis dere har øyne til å se med, da se – Vennens skinnende åsyn er kommet til syne! Tenn kunnskapens ild, og unnfly de uvitende. Slik er ordene fra verdens Herre.
- 4.5 O tjenere! Livløst er det legeme som er uten en sjel, og visnet det hjerte som er helt uten ihukommelsen av sin Herre. Ha samfunn med Vennen ved å komme ham i hu, og sky fienden. Deres fiende er slike ting som dere har tilegnet dere etter egen tilbøyelighet, som dere har klynget dere fast til, og hvorved sjelen er blitt tilsmusset. Sjelen er skapt for å ihukomme Vennen; sørg for å trygge dens renhet. Tungen er skapt for å vitne om Gud; besudle den ikke ved å nevne de egensindige.
- 4.6 O tjenere! Sannelig sier jeg, som sannferdig skal den bli regnet som har skuet den strake sti. Denne sti er én, og Gud har utvalgt den og beredt den. Den skinner strålende blant alle stier som solen blant stjernene. Den som ikke har nådd den, har mislyktes i å fatte sannheten og har fart vill. Slik er rådene fra den uforlignelige, den makeløse Herre.

O tjenere! Denne nedre verden er demoners bolig: Vokt dere for å komme dem nær. Med demoner menes disse egensindige sjeler som under byrden av sine onde gjerninger sover i glemselens kamre. Deres søvn er å foretrekke fremfor deres våkne tilstand, og deres død er bedre enn deres liv. 4.7

O tjenere! Ikke ethvert jordisk legeme har en ånd eller er inngitt liv. Utstyrt med ånd er den som på denne dag søker den elskedes bolig av hele sitt hjerte. Alle begynnelsers endepunkt er å finne på denne dag: Vend ikke et blindt øye til den. Den makeløse Venn er nær: Streif ikke langt bort fra ham. 4.8

O tjenere! Dere er som spede vekster i en hage, og de forgår nesten av mangel på vann. Gjenoppliv derfor sjelen med det himmelske vann som regner ned fra den guddommelige gavmildhets skyer. Ord må etterfølges av gjerninger. Den som tar imot Vennens ord, er i sannhet et handlingsmenneske; i annet fall er sannelig en død skrott av større verdi. 4.9

O tjenere! Liflig er Vennens ytring: Hvor er den sjel som vil smake dens sødme, og hvor er det øre som vil lytte til den? Vel er det med den som på denne dag har samfunn med Vennen og på hans sti gir avkall på alt annet enn ham og forsaker det, så han kan få skue en ny verden og få adgang til det evigvarende paradiset. 4.10

- 4.11 Verdens Herre sier: O tjenere! Forsak deres egne ønsker, og søk det som jeg har ønsket for dere. Gå ikke uten én til å vise vei for dere, og godta ikke enhver veivisers ord. Hvor tallrike er vel ikke de vevisere som har fart vill og mislyktes i å oppdage den strake sti! Han alene er en veviser som er fri fra denne verdens trelldom, og som overhodet intet kan avskrekke fra å si sannheten.
- 4.12 O tjenere! Følg sannferdighetens sti, og vend dere ikke bort fra de trengende. Tal om meg overfor de store på jorden, og frykt ikke.
- 4.13 O tjenere! Være rene i deres gjerninger, og opptre i samsvar med Guds ord. Slik lyder den uforlignelige Herres råd.

5

ENHVER BERETNING BEGYNNER MED GUDS NAVN

O GUDS VENNER! Vend deres indre ører til røsten 5.1
fra den makeløse og selvbestående Herre, så han kan utfri dere fra innviklingens bånd og mørkets dybder og sette dere i stand til å nå det evige lys. Oppstigning og nedstigning, ro og bevegelse har oppstått ved hans vilje som er Herren over alt som har vært og skal bli. Årsaken til oppstigning er letthet, og årsaken til letthet er hete. Således er det bestemt av Gud. Årsaken til ro er vekt og tetthet, som igjen forårsakes av kulde. Således er det bestemt av Gud.

Og siden han har forordnet at hete skal være 5.2
kilden til bevegelse og oppstigning og årsaken til å nå det ønskede mål, har han derfor med den mystiske hånd tent den ild som ikke dør og sendt den inn i verden, slik at denne guddommelige ild ved

gudskjærlighetens varme kunne lede og tiltrekke hele menneskeheten til den uforlignelige Venns bolig. Dette er det mysterium som er nedlagt i deres Bok som ble sendt ned i fordums dager, et mysterium som inntil nå er forblitt skjult for menneskers øyne og hjerter. Opphavsilden har på denne dag vist seg med ny glans og med umåtelig hete. Denne guddommelige Ild brenner av seg selv, uten brensel eller røyk, for at den skal kunne fjerne slik overflødig fuktighet og kulde som er årsak til treghet og tretthet, til sløvhhet og håpløshet, og lede hele skaperverket til setet for den allbarmhjertiges nærvær. Den som har nærmet seg denne Ild, er blitt satt i brann og har nådd sitt ønskede mål, og den som har fjernet seg derfra, har fortsatt å være berøvet.

- 5.3 O Guds tjener! Vend deg bort fra den fremmede, så du kan gjenkjenne Vennen. En fremmed er i sannhet den som leder dere bort fra Vennen. Dette er ikke dagen da yppersteprestene kan befale og utøve sin autoritet. I deres Bok sies det at yppersteprestene på den dag vil føre folk såre vill og hindre dem i å nærme seg ham. Den er i sannhet en yppersteprest som har sett lyset og skyndet seg til veien som leder til den elskede. Et slikt menneske er en menneskekjær prest og en kilde til opplysning for hele verden.

O Guds tjener! Enhver prest som leder deg bort 5.4
fra denne Ild, den som er Lysets virkelighet og den
guddommelige åpenbarings mysterium, er visselig
din fiende. Tillat ikke uvennens ord å holde deg
tilbake fra Vennen eller å la fiendens forblommede
hentydninger få deg til å oppgi den elskede.

O Guds tjener! Dagen for gjerninger er kom- 5.5
met: Nå er det ikke tiden for ord. Guds sendebud er
kommet: Nå er det ikke tiden for å nøle. Åpne ditt
indre øye, så du kan skue den elskedes åsyn, og lytt
med ditt indre øre, så du kan høre hans himmelske
stemmes liflige hvisken.

O Guds tjener! Den guddommelige gaves gevant 5.6
er sydd og gjort klart. Grip tak i det, og kle deg med
det. Gi avkall på verdens folk og forsak dem. O du
vise! Dersom du skulle gi akt på din Herres råd, ville
du bli utfridd fra hans tjeneres trelldom og se deg
selv være opphøyet over alle mennesker.

O Guds tjener! Fra den guddommelige nådes 5.7
osean har vi gitt en duggdråpe; gid menneskene
måtte drikke derav! Vi har brakt en anelse av den
elskedes liflige melodier; gid menneskene måtte
lytte med sitt indre øre! Svev på gledens vinger i
Guds kjærlighets atmosfære. Anse verdens folk som
døde, og søk samvær med de levende. Den som ved
dette daggry ikke har innåndet den liflige angen av

den elskede, blir visselig regnet blant de døde. Han som er den evig fyllestgjørende, forkynner høyt: “Gledens rike er blitt innvarslet; vær ikke sørgmodig! Det skjulte mysterium er blitt åpenbart; vær ikke motløs!” Om du skulle forstå hvor overveldende stor denne dag er, ville du gi avkall på verden og alle som bor i den, og skynde deg til veien som fører til Herren.

5.8 O Guds tjenere! Berøvede sjeler gir ikke akt på denne seierrike dag, og kjølige hjerter har ingen del i denne luende Ild.

5.9 O Guds tjener! Det Tre vi hadde plantet med forsynets hånd, har båret sin tiltenkte frukt, og det gledesbudskap vi hadde gitt i Boken, har vist seg med full virkning.

5.10 O Guds tjener! Vi åpenbarte oss en gang for deg i din søvn, men du forble uoppmerksom. Husk nå, så du kan bli oppmerksom på den stedløse Venn og haste til ham av hele ditt hjerte og all din sjel.

5.11 O Guds tjener! Si: O yppersteprester! Allmaktens hånd er strakt frem fra bakenom skyene; se den med nye øyne. Tegnene på hans majestet og storhet er avdekket; betrakt dem med rene øyne.

5.12 O Guds tjener! Det evige rikets dagstjerne skinner strålende over hans viljes horisont, og den guddommelige gavmildhets oseaner bruser. I sannhet

berøvet er den som har unnlatt å se dem, og livløs er den som ikke har nådd derhen. Lukk dine øyne for denne nedre verden, åpne dem for den uforlignelige Venns åsyn, og ha nært samfunn med hans Ånd.

O Guds tjener! Løs din tunge med et rent hjerte 5.13
i lovprisning av din Herre for at han har nevnt deg ved sin juvelspredende penn. Om du bare kunne fatte hvor stor denne gave er, ville du finne deg inngitt evig liv.

Noter

Sitater fra Koranen er hentet fra denne versjonen av Einar Bergs oversettelse: Koranen (Oslo 1980, 2. opplag 2000, De norske bokklubbene

1. Irak.
2. Fra Lawḥ-i-Maqṣúd; jf. *Babá'u'llábs Tavler* s. 175.
3. Fra Lawḥ-i-Maqṣúd; jf. *Babá'u'llábs Tavler* s. 174.
4. Koranen 3:1-4.
5. Koranen 2:285.
6. Koranen 2:253.
7. Se 1.4.
8. “Det fornødne vesen” (*vájibu'l-vujúd*) viser til Gud; dette uttrykket ble anvendt av muslimske filosofer som al-Farabi og kan spores tilbake til Aristoteles.
9. Taqvá, her oversatt med “rettferdighet”, har ytterligere bibetydninger vedrørende fromhet, gudsfrykt og riktig livsførsel som ikke alle lar seg formidle med ett ord på norsk.
10. I islamsk lov har religiøse prinsipper (*uṣúul*; bokstavelig “røtter”) med de lovklender å gjøre som eksplisitt kan utledes fra Koranen og fra overleveringene, mens sekundære lover og forordninger (*furú'*; bokstavelig “grener”) utledes fra de foregående gjennom disiplinen rettsvitenskap (*fiqh*).
11. Dette er en mulig henvisning til Koranen 2:187 med anvisninger om fasten: “Spis og drikk til en hvit tråd kan skilles fra en svart i daggrøyet.”
12. Koranen 6:91.
13. Et av ritualene som utføres av muslimske pilegrimer i løpet av hadsj.
14. Se 1.14.

15. Muhammed.
16. Koranen 2:143.
17. Se 1.18.
18. 1.15.
19. De “subtile veseners rike” (*‘álam-i-dharr*) hentyder til pakten mellom Gud og Adam som er nevnt i Koranen 7:172. I en tavle har ‘Abdu’l-Bahá skrevet: “De subtile veseners rike som det hentydes til, gjelder menneskenes innerste virkelighet, særpreg, individualitet, evner og muligheter i den guddommelige kunnskaps speil. Da disse muligheter og evner varierer, har hver enkelt sitt eget særlige behov. Dette behov består i føyelighet og bønnfallelse.” (*Má’idiy-i-Ásmání*, bind. 2, (New Delhi: Bahá’í Publishing Trust, 1984), s. 30.)
20. Koranen 2:156.
21. Koranen 6:91.

ISBN 978-82-90224-16-0

9 7 8 8 2 9 0 2 2 4 1 6 0